

INGEZONDEN.

GENEESKUNDIGE VERKLARINGEN VOOR MENSCHEN, DIE NIET GESTEMD HEBBEN.

In het belang en ter hooghouding van ons beroep verzocht ik aan de redactie van *Handelsblad* en *Telegraaf* opneming van een uitvoerig artikel getiteld: „Stemplicht en geneeskundige verklaring”.

De redactie's hebben zeer terecht dit artikel om advies toegezonden aan het gemeentebestuur. Het *Handelsblad* deelt nu 15 September in een artikel onder het hoofd „Zij, die niet stemden”, mede, wat dit op mijn opmerkingen te zeggen heeft. Dit bepaalt zich alleen tot het volgende: „een groote last gelegd op de schouders der geneeskundigen is lichtelijk overdreven”. De gemeenteadministratie heeft zóo talrijke verklaringen ontvangen, dat zij niet overtuigd is, hier gefaald te hebben, integendeel. Hoe dit: *zoo talrijk*, en *geen last* zich rijmt, ontgaat mij ten eenenmale.

Een directeur van een groot ziekenhuis kan door de administratie bewijzen laten afgeven. Dit is toch geen „geneeskundige” verklaring, die *geëischt* wordt; dan had dit in de uitnoodiging vermeld kunnen worden.

Men heeft echter geen antwoord gegeven op de volgende vragen:

1°. Is de verplichting, die de burgemeester aan den zieke oplegt, en welke vervulling afhankelijk is van den wil van den derde, in casu den geneesheer, wel juridisch geoorloofd?

2°. Heeft men ten stadhuisse bedacht, dat men een geldelijk offer legt op den zieke, tenzij men van de meening is uitgegaan, dat de geneesheer — zooals zoo vaak — ook deze verklaring weer kosteloos afgeeft?

3°. Heeft men bedacht, dat in twijfelgevallen, waarbij men zelf aanbiedt de verklaring te betalen, men den geneesheer plaatst voor de keuze tusschen geweten en beurs? Weet men niet, dat de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst steeds sterk strijd gevoerd heeft tegen dit euvel?

4°. Waarom wordt *alleen* van den zieke een „deskundige” verklaring geëischt, zoodat men dus reeds begint met diens handteekening in twijfel te trekken?

De redactie van het *Handelsblad* heeft gemeend uit mijn *uitvoerig* artikel, zooals zij het zelf noemt, zelfs deze vragen, die toch wel de moeite ter overdenking loonen, aan haar lezers te moeten onthouden en daarmede toch wel bewezen, dat men in het „kortwieken” wel wat heel ver kan gaan. Of het publiek daarmee altijd gebaat zal zijn, is een laatste vraag, aan den lezer ter beantwoording.

Amsterdam, 20 September 1925.

P. A. DE WILDE.

SOORTVORMING.

Het is mij bekend, dat VRIESENDORP geheel andere denkbeelden omtrent de overerving van kenmerken aanneemt, dan thans algemeen door beoefenaars der erfelijkheidsleer gehuldigd worden. Vandaar, dat het mij overbodig voorkomt naar aanleiding van zijn ingezonden stuk van 5 September bldz. 1174 nader in discussie te treden. Wij zouden elkaar toch niet overtuigen, evenmin als op het congres voor Pluimveeteelt in den Haag, Januari j.l. er een zuivere verstandhouding kon komen tusschen dr. VRIESENDORP en de toenmalige bestrijders zijner opvattingen prof. H. M. KROON, dr. A. L. HAGEDOORN, dr. K. KUIPER en anderen.

Van geleerddoenerij is geen sprake. Wij volgen eenvoudig den weg, dien de huidige proefondervindelijke erfelijkheidsleer ons aanwijst en die door mannen als JOHANNSEN, BANZ BATESON enz. in hun geschriften verklarend wordt toegelicht. Volkomen bewust, dat er in het gansche begrip der erfactoren nog veel duistere punten zijn. Hoe ware het van een jonge wetenschap als de Genetica anders te verwachten?

Utrecht, 20 September 1925.

M. A. VAN HERWERDEN.